

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MICHEL HIRCHES

Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

Πολύ γρήγορα ο γιατρός Μωλνύ έγινε γνωστός στο Παρίσι. Ή επίσημη αίττα του τον έκανε να διακριθί από τους άλλους γιατρούς και η θαυμαστές επιτυχίες του τον είχαν τοποθετήσει σέ άλληθινά περιβλεπτή θέση.

Ο γιατρός Μωλνύ, που έπ' άρκετά χρόνια είχε άποκρούσει ένα σωρό συνουζεία, στο τέλος παντρεύτηκε μιά κλη ονόμο μεγάλου ονόματος.

Η κυρία Μωλνύ, ήταν άξιολάτρευτη, ξανθή, με ώραιά γαλανά μάτια και ένα θαυμάσιο και όπερήφανο παράστημα, είχε όλα εκείνα τά θέληγτρα που άπαιτούνται για ν' άγοσηθή μιά γυναίκα. Ο γιατρός Μωλνύ μόλις την είδε την άγάπησε παράφορα. Η γυναίκα αύτη ήταν εκείνη που όνειρευότανε τόσα χρόνια. Καί δέν μπορούσε να ζήση πιά χωρίς νά την κίνη δική του. Κλει μένος χρόνια όλόκληρα μέσα στους τέσσερους τοίχους του εργαστηρίου του ο γιατρός Μωλνύ, έπαθε κι' αυτός την ίδια εκείνη ψυχική άναστάτωση, που παθαίνουν όλοι όσοι γνωρίζουν άπότομα τον έρωτα. Χωρίς να τό θέλη, κάθε στιγμή που αντίκριζε τά μάτια της γυναίκα του, έννοιωθε μέσα του μιά άκατανίκητη δύναμη να τον σπρώχνη κοντά της. Τά βλέμματά της τον μεθούσαν, τον τρέλαιναν. Κι' έτσι σιγά-σιγά άρχισε να γεννιεται στην ψυχή του μιά ύποψία, μιά έλαφρη και άόριστη ύποψια. «Μήπως άραγε η γυναίκα αύτη δέν είναι όσο πρέπει δική μου!»...

Κάτι του φώναζε, κάτι του έλεγε μέσα του, πός η ώραία αύτη ξανθούλα που σκελότανε από πλευρό του, δέν τον άγαπούσε τόσο, όσο αυτός φινταζότανε. Έτσι ο γιατρός Μωλνύ, είχε γίνει ένας ζηλιάρης σύζυγος, χωρίς να τό κατελάβη. Κάθε ήμέρα που περνούσε αισθανότανε να του σπαράζεται η καρδιά από τό φοβερό αίσθημα της ζηλοτυπίας. Μή ήταν λοιπόν δυνατό να γίνη αύτό, μπορούσε ποτέ η γυναίκα του, τό ειδικό του, η όνειρευτη αύτη ύπαρξη, για την όποία είχε νοιώση όλα εκείνα τά ερωτικά οίγνη, όλους εκείνους τους κριφούς παλμούς, μπορούσε να μην τον άγαπάει, να μη νοιώθει κι' αύτη μέσα της τό ίδιο εκείνο πάθος, που έννοιωθε κι' αυτός στην καρδιά του...!

Και όμως η ζώη δέν είναι τίποτ' άλλο από μιά κωμωδία! Άγαπάμε, ύποφύουμε, πονάμε χωρίς να ξέρουμε καμιά φορά αν τ' άξίζει όλ' αύτά τά βάσινα, όλα αυτά τά μαρτύρια, εκείνη που ποθύμε να είναι αιώνια δική μου!...

Έτσι έγινε και με την άγάπη του γιατρού Μωλνύ. Ξαφνικά, άπροόπητα, άνεξήγητα, ένα τεράστιο μαύρο σύννεφο έσκέπασε για πάντα τη ζώη του. Δέν ήταν δυνατό να τό φαντασθί, δέν μπορούσε ποτέ να τό πιστέψη. Και όμως ήτανε τόσο άπλό τό πράγμα. Αίτια της καταστροφής του ήτανε μιά συνηθισμένη κωμωδία του έρωτος, και εκείνες που παιζονται άεννάως σ' όλα τά άριστοκρατικά σαλόνια.

Έκει μιά νέα και ώραία γυναίκα έχει πάντα τους θαυμαστές της. Και μ' αυτούς έρωτοτροπέι, και χαριεντίζεται...

Δυό κρυφομιλήματα πίσω απ' την βεντάλια, μιά χειραψία έκφραστική, ένα θερμό φιλί πίσω από ένα παραβάν... Κι' έτσι η ήμέρας περνούν, τά φίλιά γίνονται συχνότερα, τά ραντεβού διαδέχονται τό ένα τό άλλo, και η κωμωδία συνεχίζεται...

Μ' αυτούς τ' άγνούσεσε όλ' αύτά. Δέν ήτανε δυνατό τό επίσημο κινικό μυαλό του, που ήτανε άπορροφημένο απ' τά βιβλία να εισδύη στα μυστήρια της κοσμικής ζώης. Κι' έτσι δέχθηκε κατάστηθα τό πλήγμα αύτό. Η γυναίκα του είχε πέσει στην άγκαλιά ενός νεαρού άξιωματικού και ο γιατρός Μωλνύ την είδε να κολλήη τά χείλη της επάνω στα δικά του. Ένα κύμα αίματος του ανέβηκε στο κεφάλι και τό μυαλό του ζάλιστηκε. Δέν ήτανε δυνατό να σκεφθί, δέν μπορούσε να κρίνη ψυχράματα την κατάσταση. Τυφλωμένος απ' τό φριχτό θέαμα που είδε μπροστά του, έβγαλε τό περιστροφικό και πρηρόθησε... Το σώμα του νεαρού άξιωματικού έπεσε βαρόν κάτω στο πάτωμα, χωρίς να κινηθί πιά...

Ο Μωλνύ ύφωσε και πάλι τό πιστόλι για να ξεκάνη και τό δεύτερο πρόσωπο της κωμωδίας. Μά δέ μόρροσε να τραβήξη τη σκανδάλη. Δυό μάτια, δυό γαλανά μάτια τον κτύπαζαν μιά στιγμή

και του θόλωσαν τό νού του. Έτρεψε. Τό πιστόλι έπεσε την ίδια στιγμή απ' τά χείρα του και κυλίστηκε κι' αύτό κάτω στο πάτωμα κοντά στο νεκρό... Μερικές στιγμές φριχτής άγωνίας περάσανε... Ο κρότος του πιστολιού έκανε τους συγγενείς του σπιτισθ να τρέξουν στο δωμάτιο. Η κυρία Μωλνύ λιποθυμισμένη είχε πέσει σέ μιά πολυθρόνα. Δυό άστυνομικοί που έφθασαν λίγο άργότερα ώδήγησαν τον άντρα της στη φυλακή.

Η δική ώρίσθηκε πολύ σύντομα. Όλο τό Παρίσι μιλούσε για την ύπόθεση αύτη. Η έφημερίδες είχαν πάρει τό μέρος του κατηγορουμένου και φρονοούσαν πός τό δικαστήριο δέν θα έπρεπε να φανή άύστηρό και να καταδικάση τον γιατρό Μωλνύ. Καί η γνώμη αύτη υπερίσχυσε. Οι ένορκιοι έδωσαν όλοι άθωωτική ψήφο και ο γιατρός Μωλνύ άπηλλάγη της κατηγορίας. Θα ήταν βέβαια άδικο να καταδικασθί ο άνθρωπος που είχε παρασπονθεί σ' ένα έγκλημα από μιά τόσο παράφορη άγάπη, από ένα τέτοιο πάθος προς την γυναίκα του.

Μόλις βγήκε απ' τη φυλακή ο Μωλνύ ήταν τελείως άλλαγμένος. Ένοιωθε μέσα του ένα σωρό τύψεις για ότι είχε κάνει: άγαπούσε άκόμα τη γυναίκα του, την άγαπούσε όπως και πριν, με τό ίδιο πάθος και με την ίδια παραφορά. Την ίδια ήμέρα, έτρεψε στην άγκαλιά της ώραίας συζύγου του που τον κρούμενε με δάκρυα στα μάτια.

Τρένω! Τρένω!... της είπε!

Έχαν ξεχάσει και οι δυό τό πορελόθόν. Η παλιά τους ζήλη, άρχισε σιγά-σιγά να επανέρχεται. Και όμως κάτι έμενε μεταξύ τους, κάποιο κενό τους έχωριζε. Η σκηνή του δράματος όρθωνότανε όλοένα μπροστά τους...

Είνε άλήθεια πός και αν άκόμη η κυρία Μωλνύ φαινότανε ευτυχισμένη, του άντρα της, όμως η καρδιά σπάρταζε από καιρού σέ καιρού, μήπως η εύτυχία τους καταστραφεί και πάλι.

Στό Παρίσι δέν μόρροσαν να μείνουν πολύ. Λίγες ήμέρες μετά τη δική φύγανε για την Νίκαια. Έκει κάποιο άνοειξιάτιχο βράδυ η Κυρία Μωλνύ καθισμένη στην μεγάλη βεράνα του ξενοδοχείου που έμεναν, έθαύμαζε πέρα τό θελιό δράμα της θάλασσας που εσφύριζε μανιασμένα κάτω απ' τ' άργυρό φως του φεγγαριού.

Ο άντρας της καθισμένος κοντά της την κτυπούσε στο πρόσωπο σιωπηλός. Φαινόntonε και οι δυό βυθισμένοι σέ σκέψεις, σέ μακρινούς λογισμούς.

Έξαφνα τά μάτια της κυρίας Μωλνύ έπεσαν επάνω στο πρόσωπο του γιατρού που την κτύπαζε άφωνος. Εκείνος μόλις την είδε να τον κτυπάξη αισθάνθηκε ένα ρίγος σ' όλο του τό σώμα. Τό βλέμμα της ήταν τόσο παράξενο, τόσο σκοτεινό και άνέκφραστο...

Ένα τραγοδιό μακρυνό άκούστηκε στην άπόλυτη γαλήνη της άνοειξιάτικης εκείνης εσπέρας. Οι ήχοι των βιολιών της όρχήστρας του Καζίνου άκούγόντουσαν τώρα καθαρά γύρω στον έξώστη του ξενοδοχείου.

Ένα χαμόγελο μικρό διαγράφη επάνω στην κατάκλωμη φυσιογνωμία της κυρίας Μωλνύ.

Τι είναι; ψιθύρισε ο άντρας της σάν να θέλει να την ροτήση και να δέν τον λολούσε...

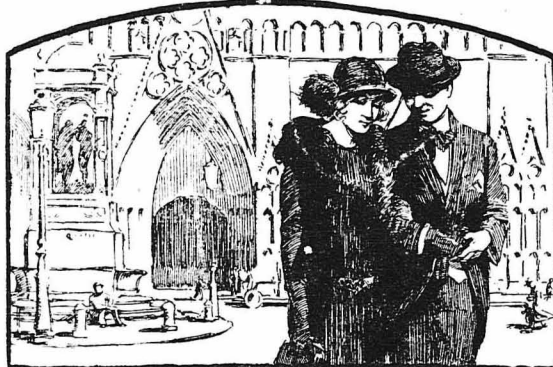
Τίποτα άπήνησε εκείνη χωρίς να τον κτυπάξη στα μάτια. Τίποτα! Μή φοβάσαι! Φαίνεται πώς άρχισα όμως να κρυνών

έδω... Πάμε... Καί φύγανε μαζί χωρίς να κτυπαχθόνε. Η σκηνή του οράματος είχε ξαναγορσει στο μυαλό τους. Τό άλλο πρωί άναχωρήσανε με τό πρώτο τραίνο για τη Βενετία.

Περάσανε άκόμα δέκα ήμέρες μακρού απ' τό Παρίσι. Στη Βενετία όσοι τους βλέπανε να περνούν μπροστα τους απ' τό διάφορο κέντρο τους κτυπούσαν με κάποια κρυφή ζηλοτυπία.

Ήταν κι' οι δύο τους νεόι άκόμα. Έκείνος ύψηλός με ευγενικό παράστημα, και μ' ένα πρόσφορο γεμάτο από μελιγγολία και πάθος, κρατούσε πάντα απ' τό χέρι τη ξανθή και νόστιμη γυναίκα του που στή κλωπή φυσιογνωμία της διαγράφετο πάντα ένα γλυκό χαμόγελο.

Φαινόntonε αν πλούσιοι και απέ-

ΔΕΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

Χριστέ μου, δόσ' του τή χαρά, τή μόνη πού μπορούσες
Νά σοῦ ζητήσῃ ἀπάνω ἐκεῖ νοσταλγικά ἡ ψυχὴ του,
Κάνε τὸ θάμα κι' ἄσε τον νὰ ζήσει ὅπως ἐξῆς
Σε μιὰ μεριά πού τάχατες νὰ μοιάξῃ τὸ νησί του.

Λάμπρος Πορφύρας

ΕΚΑΤΟΜΒΗ

Βαθὺ τὸ χέρι τοῦ Καιροῦ καὶ τῶρισε τὸ σπίτι.
Παλιές, καλὲς τοικοκυρές, τὰς δευτέρας οὐλές.
Παποῦδες μ' ἄσπρα τὰ μαλλιά. - Καλόκαρδες κροῦδες.
Χαρὲς κορφές τῆς γειτονιάς σὸ φῶς τοῦ ἀποσπερίτη.

Αθ. Κυριαζῆς

ΕΠΕΑ... ΜΗ ΠΤΕΡΟΕΝΤΑ !

Ἐφεξῆς, χάρις εἰς νεοτάτην ἐφεύρεσιν, θὰ εἶνε δυνατόν νὰ φω-
τογραφῶνται τὰ... τηλεφωνήματα. Θὰ ἐπιτυγχάνεται αὐτὸ μὲ ἓνα
σοφὸν μηχανήμα διὰ τοῦ-δποίου στὸ διάστημα μιᾶς ὥρας διβιβάζ-
ζονται καὶ συγχρόνως ἐκτυπῶνται σαφῶς ἡμιχίλιδες λέξεις !

Κάθε λέξις πού περνάει ἀπ' τὸ ἀκουστικὸ μεταβιβάζεται ἀμέ-
σως σ' ἓνα ἄλλο λεπτότατον μηχανήμα ὅπου ἡ ἠλεκτρικὴ δόνησις
ἐκτυπῶνται σὲ φωτογραφικὴ πλάκα. Ἡ μεγάλῃ σημασίᾳ τῆς ἐφευ-
ρέσεως εἶνε φανερὴ γιὰτι εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ μωρήθῃ κανεὶς ν' ἀρ-
νηταὶ ἢ νὰ τροποποιήτῃ τὰς τηλεφωνικὰς συσκευάς.

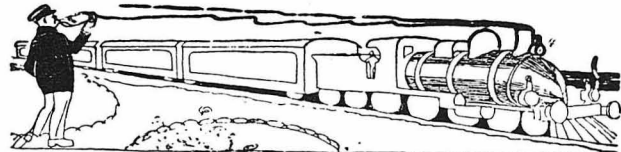
Καὶ ὅμως ὅλες αὐτὲς τῆς ἡμέρας, πού ἔμειναν στὴ Βενετία καὶ
ὅλον τὸν ἄλλο καιρὸ, πού ἔξησαν στὸ Παρίσι, τὸ ἴδιο κενὸ ἐν-
νοιοῦσαν πάντα στὴν ψυχὴ τους, ἡ ἴδια ἐκείνη ἀνάμνηση τυραν-
νοῦσε πάντα τὴ σκέψῃ τους...

Τὶ εὐτυχισμένον ζευγάρι ἔλεγε ὅλος ὁ κόσμος πού τοὺς ἔβλεπε.
Θάνατι χωρὶς ἄλλο δὺὸ ἐρωτευμένον, πού περῶνε ἐδῶ τὸν πρῶτον
μῆνα τῆς ἀγάπης τους...

Ἦταν στιγμὴς πού ἔκλαιγαν καὶ οἱ δὺὸ, χωριστὸ ὁ ἓνας ἀπ'
τὸν ἄλλον, ἐκλαίγον γιὰ κάποια εὐτυχία πού πέρασε, γιὰ κάτι πού
ποτέ δὲν μπορούσε νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν ψυχὴ τους...

Στὴν καρδιά καὶ τὸν θυμὸν αὐτῶν νεαρῶν συζύγων, ἡ θλίψις
εἶχε στήσει γιὰ πάντα τὴ φωνὴ τῆς...

Michel Hirsch

ΙΣΤΟΡΙΕΣ... ΜΙΚΡΟΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΡΟΥΖΟ

Ὁ περίφημος τενόρος Καρούζο ἦταν στὰ νειάτα του ἐργάτης μη-
χανικός. Τῆς ὥρας πού δὲν εἶχε δουλειὰ πήγαινε στὸ σπίτι του καὶ
τραγουδοῦσε. Ἄλλὰ στὸ ἀντικρινὸν διαμέρισμα καθόταν ἓνας πι-
ανίστας ὁ Σινάρντι, ὁ ὅποιος γυμναζόταν τῆς ἴδιας ὥρας στὸ πιάνο
του. Καὶ μιὰ τρομερὴ κακοφωνία ἀρχίζε τότε μὲ τὸ τραγοῦδι τοῦ
Καρούζο καὶ μὲ τὸ πιάνο τοῦ Σινάρντι. Καὶ ὁ μὲν Καρούζο διεσκέ-
δαζε μὲ αὐτὴν τὴν ἱστορία, ἀλλὰ ὁ Σινάρντι γινόταν ἔξω φρενῶν.

Ὅταν ἀντελήφθη ὁ Καρούζο πόσο πειραζόταν ὁ γείτονας του
ἀπὸ τὸ τραγοῦδι του, ἀρχισε ἐπίτηδες νὰ τραγουδᾷ δυνατώτερα.
Μιὰ μέρα ὁ Καρούζο εἶδε ἀξασμα νὰ μπαίησιν στὴν κἀμαρὴ του ὁ
πιανίστας. Ἀμέσως ἔλαβε στάσιον ἀμύνης γιὰτι ἦταν βέβαιος πὼς ὁ
Σινάρντι πήγαινε γιὰ καυγᾶ...

Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν ἐκπληξὴ του ὅταν ἀντὶ ἐχθροῦ εἶδε, τὸ
γείτονά του συγκινημένον μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλιά νὰ τοῦ προ-
τείνῃ νὰ τοῦ δώσῃ τὰ πρῶτα μαθημᾶτα μουσικῆς...

Ἔτσι, χάρις σ' αὐτὴ τὴ σύμπτωση ὁ Καρούζο βρῆκε τὸν ἀληθι-
νὸ του δρόμο - τὸ δρόμο τῆς τέχνης πού τὸν ἐδόξασε καὶ τὸν ἐ-
πλούτισε.

Ο ΣΚΟΥΦΟΣ ΕΝΟΣ ΚΟΜΗΤΟΣ

Ὁ Κόμης ντὲ Σουσσὲ δὲν μπορούσε νὰ ζήσει χωρὶς νὰ ἔχη στὸ
κεφάλι του παντοῦ καὶ πάντοτε τὸ σκούφου του. Ποιᾶ ἦσαν ἄραγε
τὰ θέλητρα αὐτοῦ τοῦ σκούφου; Μήπως ὁ Κόμης φοβόταν τὰ
ὄρματα; Ἡ μήπως φανταζόταν ὅτι τοῦ εὐκόλυνε τὴν χώνευση;
Κανεὶς δὲν ἔμαθε ποτὲ τὴν ἀφορμὴ τῆς ἰδιοτροπίας του αὐτῆς. Τὸ
γεγονὸς ὅμως εἶνε ὅτι ἐξήγησε ὡς μόνῃ χάρις ἀπὸ τὴν βασίλισσα
Μαριὰν Στουαρτ νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ φορᾷ διαρκῶς τὸ σκούφου
τὸν - ἔστω καὶ ἐνώπιόν της. Καὶ ἡ ἀδεια ἐδόθη, συνταχθεὶς ἐπὶ
μεμβράνης καὶ ὑπογραφθεὶς ἀπὸ τὴν καλὴν βασίλισσαν...

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΔΙΑΛΕΚΤΟΣ

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἐτελέσθη στὸ Λονδίνο ὁ γάμος τοῦ ἄγγλου
μηχανικοῦ κ. Τζῶν Κῆν καὶ τῆς Ἰταλίδος δεσποινίδος Λουίζας
Μινιόρα.

Ἐπὶ ἑπτὰ ὀλοκλήρους μῆνες πρὸ τοῦ γάμου των οἱ νεόνυμφοι
συνηγάτο ταχτικά στὰ μεγάλα κοσμικὰ κέντρα τῆς ἀγγλικῆς πρω-
τεύουσῃ, στυς χορούς, στυς ἐορτές. Ὅσοι τοὺς ἔβλεπαν τοὺς
ἐχάιροντο γιὰτι ἦταν ἓνα ταριχασμένον ζευγάρι, ἀλλὰ ἀπορούσαν
γιὰτι δὲν τοὺς ἔβλεπαν ποτὲ ν' ἀναλλάσσον μιὰ λέξη. Ἡ ἐκπληξίς
μάλιστα τοῦ κοσμικοῦ Λονδίνου ἐφθασε στὸ κατακόρυφον ὅταν,
ἐνῶ εἶχαν γίνε γνωστοὶ οἱ ἐπίσημοι ἀρραβῶνες των, τοὺς ἔβλεπαν
νὰ ἐξακολουθοῦν νὰ ἔχουν ἀκόμα κ' οἱ δὺὸ τὴν ἴδια βουβαμάρα.

Ἐπὶ τέλους κάποτε ἐλύθη τὸ μυστήριον. Ὁ γαμπρὸς δὲν ἔξερε
γρὸ ἰταλικά, ἐπίσης κ' ἡ νύμφη δὲν ἐσκάμπαζε οὔτε λέξη ἀγγλικά.
- Μὰ πὼς μπορούτε νὰ ζῆτε χωρὶς νὰ μιλάτε; ρώτησε μιὰ μέ-
ρα τὴν ἰταλίδα ἓνας πολὺγλωσσος κύριος.

- Φαντάζεστε λοιπὸν, ἀπάντησε μὲ χαμόγελο ἐκείνη, ὅτι ἔχει
ἀνάγκη ὁ ἔρωτας ἀπὸ λόγια;
Καὶ πράγματι τὸ ζευγάρι αὐτὸ εἶνε τὸ πιὸ εὐτυχισμένον τοῦ κό-
σμου. Συνεννοεῖται θαυμάσια μὲ τὴ γλῶσσα τῆς ἀγάπης, ἐνῶ ἂν
μιλοῦσαν ἄλλη γλῶσσα δὲν θὰ μπορούσαν ποτὲ νὰ συνεννοηθοῦν.
Ὅπως συμβαίνει μὲ τόσα ἄλλα ἀντρώγωνα...

ΟΙ ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΟΙ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Οἱ περισσότεροὶ ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἄνδρας ἀγαποῦσαν μὲ τρέλλα
κάποιον... ζῶο.

Ὁ Νευτών εἶχε ἓνα σκύλλο, τὸν Ντιανὰν πού τὸν ἐλάτρευε. Ὁ
Ντιανὰν τόσο πολὺ σεβόταν τῆς ἐφευρέσεως τοῦ ἐνδόξου κυρίου του
πού κάθε φορὰ πού τοῦ τύχαινε εὐκαιρία καταξέσκιζε μὲ λίσσα
τὰ χερσόγραμά του καὶ κατὰ προτίμησιν ὄσα εἶχαν γραμμέτους
πολλοὺς ἀριθμούς. Ἐννοεῖται ὅτι αὐτὸ δὲν ἐμποδίζε τὸν Νευτώνα
νὰ ἐνθουσιάζεταί με...τὴν ἐξουπνάδα τοῦ σκύλλου του.

Ὁ Μαζαρίνος πάλι εἶχε μιὰ μικρὴ μαϊμού πού τὴν ἀγαποῦσε
τόσο πολὺ ὥστε ὅταν τοῦ ψόφησε πῆγε νὰ πεθάνῃ κ' αὐτὸς ἀπ'
τὴ λύπη του. Κλεισθήσε στὴν κἀμαρὰ του χωρὶς νὰ τρώῃ μιὰν ὀλο-
κλήρη βδομάδα καὶ ἔκλαιε μὲ λυγμούς σάν νὰ τοῦ εἶχε τύχει ἡ με-
γαλύτερη συμφορὰ.

Ὁ Δουμάς, πατήρ, πιὸ πρωτότυπος ἀπ' τοὺς ἄλλους ἦταν πα-
ραφόρος ἐρωτευμένον μ' ἓνα... γεράκι, μὲ τὸ ὅποιο συχνότατα ἔκα-
νε τὴν ἐμφανισὴ του στυς δρόμους τῶν Παρισίων. Τὸ εἶχε δεμέ-
νο μὲ μιὰ μικρὴ ἀλυσίδα καὶ σ' ὄλο τὸν περιπλοτο γιὰ νὰ μὴ φω-
νάξῃ τὸ ἐτάξιζε κρέας ψητῶ, ἀπ' τὸ ὅποιον πρὶν βγῆ ἀπ' τὸ σπίτι
εἶχε τὴν πρόβλεψη νὰ γεμίξῃ τῆς... τοσέπες του.